

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

Articulus V. De confectaneis accidentalibus ad beatitudinem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

Dixi objectum primarium & directum; sicut enim ipsa visio secundariò representat seipsam, sic etiam amor concupiscentiæ & delectatio poterit secundariò & indirectè terminari ad visionem; quemadmodum spes istius vitæ secundariò fertur in adeptioem Summi Boni tanquam objecti primarii.

6. Dices: Etiam si actus primarius alicujus virtutis Theologicæ directè debeat terminari ad objectum increatum & divinum: non tamen necesse est, ut actus secundariò ita terminetur; sic enim dilectio hominis propter DEUM, quæ est actus secundariò charitatis, habet proximum pro objecto terminativo. Subsumo. Sed delectatio est actus secundariò charitatis: ergo nihil obstat, quò minus pro objecto directè & immediatè terminante habeat creatam visionem.

Respondeo dist. majorem: nisi ille actus in accipiendo objectum terminativum totaliter dependeat ab actu primario, concedo. Si totaliter ab

illo dependeat, nego: sed delectatio est actus secundariò charitatis, ita tamen ut totaliter ab amore concupiscentiæ, qui est actus primariò dependeat, concedo. Ut nõ totaliter dependeat, nego min. & consequentiam. Cum enim nullatenus possit esse delectatio, nisi de objecto, quod amatur: ideò necesse est, illud objectum directè objici delectationi, quod objicitur amanti: atqui amor concupiscentiæ in patriâ directè objicitur DEUS: ergo & delectationi. Ex quibus datur disparitas ad instantiam: qui amor proximi propter DEUM ab amore DEI dependet quidem in accipiendo objectum movum, cum utriusque sit idem motivum, dum DEUS propter se & proximus amatur propter DEUM, non verò accipiendo objectum terminativum, quia amor proximi non ita sequitur amorem DEI per modum proprietatis necessariò emanantis, sicuti delectatio & gaudium consequitur amorem boni possessi.

ARTICULUS V.

De consuetudinibus accidentalibus ad beatitudinem

SUMMARIA.

1. Cur dotes assignentur anima beata?
2. Definitio dotes.
3. Numerus dotium.
4. Consistunt non in operatione, sed habitu.
5. Objecta auctoritas D. Thoma exponitur.
6. Cur gratia sanctificans non constituat dotem?
7. Cur dotes non sint in Angelis?
8. Neque in Christo?
9. Quid sit dos corporis?
10. Exponitur impassibilitas.
11. In quo consistat subtilitas.
12. Quid sit dos agilitatis?
13. Quid sit dos charitatis?
14. Dotes redundant ex gloria animæ.
15. Definitio aureole.
16. Ternarius aureolarum ostenditur.
17. Cur aureola non respondeat voluntaria paupertati & obedientia?
18. Requisita ad aureolam virginitalis.
19. Corollaria inde deducta.
20. Requisita ad aureolam Martyrii.
21. Corollaria exinde deducta.
22. Requisita ad aureolam Doctoratus.
23. Aureola principaliter subjicitur in voluntate.
24. Christus non habet aureolas.
25. Nec Angeli.
26. Reunio corporum non pertinet ad essentialem.
27. Bene ad accidentalem & extensivam perfectionem beatitudinis.

§. I.

Exponuntur dotes anima beata.

NOTandum primò. Cum in æternâ beatitudine spirituale quoddam matrimonium in-catur inter animam & DEUM: ideò animæ tanquam sponsæ communiter à Theologis as-

signari quasdam dotes, per analogiam ad illam dotem, quæ in matrimonio carnali sponsæ assignatur partim in matrimonii solatium & eorum sublevationem, partim in ipsius sponsæ ornatum. Prout dicitur *L. Dotes ff. de jure dotum*. Notandum secundo. Dotem animæ à S. D. in 4. d. 49. q. 4. a. 1. sic definit: *Dotes ornatus anima, vita sufficiens, in æternâ beatitudine jugiter perseverans*. Ubi significantur tres condiciones ad rationem dotis requisitæ. Primò quòd conferatur à Christo Sponso vel totâ sanctissimâ Trinitate ad ornatum & jucunditatem animæ: neque enim ulla ibi sunt onera matrimonii, pro quibus sustinendis in matrimonio carnali dos tribui solet. Secunda est, ut conveniat in patriâ, seu beatitudine æterna, quia tunc solum sponsa in domum sponsi introducit, sitque indissolubile matrimonium inter animam & Christum, quâ de causâ dicitur *Apoc. 19. Venerunt nuptia agni, & uxor ejus preparavit se, & datum est illi, ut cooperiret byssino splendens & candido*. Tertiò requiritur habitudo ad Sponsum Christum, quia debeat esse donum sufficiens ad suavem unionem cum Christo. His positis in numero dotium facile conveniunt Authores: potissima discrepantia reperitur in exponenda illarum entitate: dum alii volunt illas in actu, ut Vasquez & Martini; alii in habitu, ut communiter Thomistæ; alii in utroque constituunt, ut Lorca hic disp. 22.

CONCLUSIO prima. *Tres sunt dotes anima beate, videlicet, visio, comprehensio, & fructio*. Ita Thomistæ ex S. D. hic q. 4. a. 9.

Ratio est: Illa dona sunt dotes anima beate, quæ ita sufficiunt ad ornatum animæ, suavemque ejus unionem cum Christo, ut simul respondeant dotibus animæ justæ, quibus in hac vita

vita spiritualem attrimonium inchoatur, & ad futurum disponitur: sed tria sunt ejusmodi dona videlicet; visio, quæ respondet fidei, & tollit cognitionis obscuritatem; comprehensio, quæ succedit spei, & tollit ipsius anxietatem; & fructio, quæ respondet charitati, eique superaddit quietem in bono possessio.

CONCLUSIO secunda. *Dotes animæ non consistunt in operatione, sed in aliquo dono habituali: & quidem [1.] dos visionis in lumine gloriæ; quatenus est habitualis clarificatio intellectus, eundem proximè disponens ad intimam unionem cum divinâ essentiâ in ratione speciei intelligibilis: [3.] dos comprehensionis in eodem habitu luminis gloriæ quatenus fundante relationem præsentia ad DEUM, seu bonum possessum: [4.] Dos verâ fructiois consistit in habitu charitativæ causantem beatificam fructioem.*

Ratio primæ partis ex S. D. in *Suppl. q. 95. a. 2. in e.* est: quòd nomine dotis non intelligitur ipsa unio & conjunctio cum DEO, sicuti neque in matrimonio carnali dotis nomine significatur copulatio ipsa matrimonii: sed dos significat ornatum & dispositionem animæ ad intimam unionem cum DEO: atque operationes beatificæ visionis & fructiois significant ipsam actualem unionem & conjunctionem cum DEO: ergò dotes beatæ animæ non in operatione, sed in aliquo habitu ad illam operationem disponente & inducente debent consistere.

Ex quo ceteræ partes conclusionis facilè sequuntur, nam sicuti actualis visio & comprehensio Summi Boni est actus ipse visionis, sic habitualis est lumen gloriæ, sub diversâ tamen formalitate; nam visio dicitur, quatenus clarificat intellectum, eumque proximè disponit ad unionem divinæ essentiæ sub ratione speciei intelligibilis: comprehensio verò dicitur, quatenus in anima causat relationem intimæ præsentia cum divinâ essentiâ seu bono possessio. Rursus: sicuti fructio actualis primaria est actus charitativæ seu amor tum benevolentia tum concupiscentia. Secundaria est delectatio consequens amorem, sic fructio habitualis nil est aliud, quam habitus charitatis, ex quo summa tum delectatio Summi Boni, tum delectatio de ipso promanet.

Dices primò S. D. hic q. 4. a. 3. animæ dotes explicat nominibus importantibus operationem, Rursus Loco cit. ad 2. dicit, quòd sicut ad voluntatem pertinent spes & amor, ita etiam comprehensio & delectatio. Ergò comprehensio non est lumen gloriæ.

Respondeo. Aliquando operationem exprimit per vocem significativam principii habitualis: ut cum actus voluntatis per *voluntas* in S. Scriptura frequenter exprimitur: aliàs verò è converso per nostram operationem significativam habitus exprimitur, eò quòd habitus connotent operationes à quibus significantur. Et sic in præsentibus per nostram operationem exprimentia significantur quid habituale. Ad secundum Respondeo primò, quòd secundum S. D. comprehensio ad voluntatem pertinet objectivè & terminativè, non autem subjective, h. e. quòd dos comprehensionis non sit intrinsecè re-

cepta in voluntate: sed quòd per ipsam Summum Bonum jam comprehensum fiat objectum voluntatis, & terminus amoris fructivi.

Respondeo secundò, comprehensionem ad voluntatem pertinere consecutivè, non formaliter, h. e. quòd jam suppositâ formali & intellectivâ comprehensione, etiam in voluntate resulter relatio præsentia ad DEUM, quæ non est ipsa dos animæ, sed eandem ex parte intellectus jam præsupponit.

Objicies secundò. Gratia sanctificans non constituit dotem in patriâ: quia illam anima etiam possidet in viâ. Ergò neque charitas, cum sit etiam communis viæ & patriæ.

Respondeo, negando causalem antecedentis: nam ratio, cur gratia sanctificans non constituat dotem, hæc est: quia in supernaturalibus se habet per modum naturæ & primæ radicis supernaturalium bonorum; adeoque sicut in naturalibus natura nec dotem nec matrimonium constituit: sic neque gratia in supernaturalibus, sed utriusque præsupponitur.

Colliges primò. Cur prædicta dona supernaturalia in Angelis non appellentur dotes, cum tamen æquè in ipsis, quàm in beatis animabus reperiantur: Quia nimirum dos dicitur habitudinem ad Christum tanquam sponsum: sed hæc dona in Angelis non dicuntur habitudinem ad Christum tanquam sponsum: nam sponsum cum sponsâ debet habere similitudinem naturæ, atqui Angelici spiritus dissimilem habent naturam cum Christo.

Colliges secundò. Cur eadem dona, quamvis excellentissimè possessa à Christo, in ipso tamen non habeant appellationem dotis? Quia videlicet ipse est sponsum, & respectu suorum electorum non acceptor, sed dator bonorum supernaturalium.

§. II.

Dotes corporis gloriosæ.

Corporum reasumptionem, seu resurrectionem nem fides docet, in quâ iustorum corpora eadem quidem numero, ut erant in hac vitâ, accidentaliter tamen erunt longè perfectiora, omni nimirum defectu & deformitate absoluta, prout indicatur ad Ephes. 4. *Donec occurramus omnes in virum perfectum &c.* Unde D. Aug. 22. de Civ. c. 19. *Non est macris, pinguibusque metuendum, ne ibi etiam tales sint, quales si possent, nec hic esse voluissent.* Nempe, cum ad multarum operationum sibi connaturalium exercitium anima corporis consortio indigeat, æquum erat, ad beatitudinem omni ex parte complendam etiam corpus animæ sociari, & quidem eò decore & perfectione instructum, quæ competunt animæ beatæ dignitati, & statui omnium bonorum aggregatione perfecto. Porro speciales illa corporum gloriosorum perfectiones etiam à Theologis dotes nominantur, & communiter quatuor recensentur, videlicet, impassibilitas, subtilitas, agilitas, & claritas, his versibus enumeratæ:

Clari, subtiles, agiles, impassibilesque,
Omnes quadruplici gaudebunt dote Beati.

Rationem congruentiæ dat S. D. 4. contra gentes c. 86. Sicut anima beata elevatur ad gloriam

riam cœlestium spirituum, ita congruum est corpus Beati elevari ad proprietates cœlestium corporum; sed quatuor potissimum sunt proprietates corporis cœlestis; quod nempe sit clarum, impassibile, facillimè loco mobile, expers elementarium fœcum & impuritarum: ergo corpus gloriosum quatuor istas proprietates participabit. Restat inquirere, in quo consistant enumeratae dotes corporis gloriosi. Unde

Quæres primò. In quo consistat impassibilitas? Respond. In omnimodâ exclusionem cuiuscunque læsivæ, aut corruptivæ qualitatis causatâ ex perfectâ subiectione corporis ad animam. Sicut enim radix corruptivæ alterationis est imperfecta subiectio materiæ ad suam formam, ita vice versâ radix incorruptionis est perfecta subiectio materiæ ad formam: uti patet in corporibus cœlestibus. Hanc impassibilitatis dotem indicavit Jo. Apoc. 21. *Mors ultra non erit, neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultra.*

Quæres secundò. Quid sit dos subtilitatis? Respond. Esse immunitatem ab omni crassitie terrenæ concretionis, & fœcibus operationum valdè materialium vitæ vegetativæ, quæ in nostro mortali corpore reperiuntur: quâ de causâ corpus gloriosum Apostolus *corpus spirituale* appellavit 1. Cor. 15. dicens: *Seminatur corpus animale, surgit corpus spirituale.* Neque, tamen ut quidam malè existimant, ex dote subtilitatis habebunt corpora gloriosa virtutem corpora solida penetrandi, ut docet S. D. in 4. dist. 44. q. 2. a. 2. Siquidem subtilitas non auferit à corpore glorioso quantitativam dimensionem, ex quâ impenetrabilitas, firisque distinctio connaturaliter promanat. Unde penetratio, quâ gloriosum Christi corpus clauso sepulchro exivit, per clausas fores intravit, non ad dotem subtilitatis, sed specialem & miraculosam operationem divinæ virtutis est referenda; ex quâ pariter clauso virginis utero corpus ipsius passibile & mortale exivit.

12. Quæres Tertio. Quid sit dos agilitatis? Respond. Esse promptissimam facilitatem, quâ ad omnem motû localem voluntati & potentie executivæ Beatorum sua corpora obediunt, quæ significata reperiuntur 11. 40. *Assumens pennas ut aquila, currens & non laborabunt &c.* Sap. 3. *Tanquam scintilla in arundinetis discurrent.* Dices: corpora Beatorum non amittent gravitatem; siquidem erunt etiamnum mixta: atqui gravitas impedit corpora, ne pro lubitu sursum moveri possint. Respond. Etiam si aliqua gravitas (longè tamen minor quàm nostrorum corporum) in corpore glorioso fortè in actu primo remaneat, gravitationem tamen in actu secundo per dotem agilitatis impeditur, quotiescunque beato placuerit moveri motu levitationis.

13. Quæres quartò. Quid sit dos claritatis? Respond. Esse lucidam qualitatem ejusdem rationis cum luce solis, quia præstat eundem effectum formalem. Illam exhibuit Christus clarificatus in monte Thabor, quando *facies ejus splenduit sicut sol.* Matt. 17. Iplius quoque mentio fit Sap. 3. *fulgebunt iustificati sicut sol &c.* & 1. Cor. 15. *Seminatur corpus in ignobilitate, surgit in gloria &c.*

Sed erintne Beatorum corpora etiam transparentia & perlucida, ita ut non minus in profundo

luceant, quàm in superficie? Respond. affirmat. & imò colligitur ex illo Job. 28. *Non adæquabitur ei aurum vel vitrum.* In quæ verba S. Greg. 18. Moral. c. 31. *patebit, inquit, corporalibus oculis ipsa etiam corporis humani harmonia, h. e. interna constitutio.* Idque videtur convenientius tam pro ornatu & pulchritudine corporum, quàm pro voluptate aspicientium. Neque refert, quòd corpora gloriosa sint servatura suum colorem: neque enim color præcisè impedit transparentiam, aut causat opacitatem, cum reperiatur vitra & gemmæ coloratæ, quæ tamen transparent.

Quæres quintò. Unde promanent dotes corporis gloriosi? Respond. Promanare ex gloria animæ, per ejusdem redundantiã in corpus. Ita S. D. 4. cont. gentes. c. 86. & ratio congruentiæ est, quòd ex gratiã tum via tum patrie promanent virtutes infusæ morales, quibus corporeæ vires subijciuntur imperio rationis: ex gratiã innocentie promanabat donum integritatis, quo appetitus sensitivus contineatur sub obedientia partis rationalis. Ergo similiter ex gratiã consummata promanant perfectiones propriæ statui corporis gloriosi. Nec refert, quòd istæ sint materialis; gratiã verò sit qualitas spiritalis: nam etiam potentia corporeæ & sensitivæ ex animâ rationali, quantumvis spiritali relictant in corpore.

§. III.

Aureole Beatorum,

Quæres primò. Quid sit aureola? Respond. 16. Ex S. D. in 4. dist. 49. q. 5. a. 5. *esse privilegium premium privilegiate victorie respondens.* Sive: accidentale gaudium de operationibus à se factis, quæ habent rationem excellentis victorie. Explicatur. Sicuti præmium essentiale vilionis beatificæ Corona appellatur; Trin. 4. quia tribuitur legitime certantibus, post superata mortalis vitæ certamina; sic etiam gaudium & præmium aliquod accidentale correspondens alicui speciali pugne & victorie, corona nominatur, sed tum ad distinctionem Coronæ seu præmij essentialis appellatur nomine diminutivo Aureola, hoc est, quasi Corolla aurea. Contra Occasionem Theologi sumpserunt ex c. 15. Exod. ubi postquam DEUS præcepit mensam tabernaculi ornari coronâ aureâ, præcepit eidem supponi aliam coronam aureolam, ubi Glossa in sensu anagogico per primam coronam auream intelligit præmium essentiale Beatorum, per aureolam verò præmium accidentale.

Quæres secundò. Quæ & quot sint aureolæ? Respond. Tres esse aureolæ, videlicet, Virginitatis, Martyrij, & Doctoratûs.

Ratio est: Tot sunt aureolæ, quot sunt præmia & coronæ accidentales de aliqua operatione heroicâ habente rationem excellentis victorie, si etiam in certo aliquo pugne genere, præstantissimæ, sed ejusmodi victorie est triplex: ergo etiam est triplex aureola. Min: probatur: Pugna spiritalis est triplex, juxta triplex genus appetitus, nimirum concupiscibilis, irascibilis, & rationalis. Prima est contra carnem, altera contra mundum, tertia contra Dæmonem. Sed contra carnem

sem perfectissima victoria est perpetua virginitas, contra mundum, martyrium, contra Dæmonem doctoratus. Ergo. Min. Explicatur & probatur. In genere appetitūs concupiscibilis non est major hostis quam concupiscentia carnis, contra quam quodidiana pugna, rara victoria. Ergo etiam in hoc genere præstantissima victoria competit virginitati, quæ triumphat de concupiscentia carnis.

Secundò. In genere appetitūs irascibilis non est major victoria contra superbiam mundi terrentis quam in illo heroico actu fortitudinis, quo maximum malum tollatur ad persistendum in bono virtutis: sed non est majus malum secundum inclinationem appetitūs irascibilis propullandum, quam ipsa mors: ergo in illo actu quo mors ipsa tollatur ex motivo retinendæ virtutis, est perfectissima hujus generis victoria. Tertiò. In genere appetitūs rationalis contra Dæmonem, illa est perfectissima victoria, quæ non tantum proprius, sed etiam alienus intellectus perficitur in agnitione divinæ veritatis, ut exinde superet errores, quibus dæmon intellectum inficere, & his mediantibus voluntatem nititur avertere ab ordine ultimi finis: sed hæc victoria obtinetur per Doctoratum. ergo.

Dices. Votum perpetuæ paupertatis, quo superatur amor divitiarum, nec non victoria propriæ voluntatis per votum obedientiæ, sunt etiam actus heroici habentes rationem excellentis victoriæ: ergo etiam ipsis debetur aureola, & consequenter non sunt tantum tres aureolæ.

Respondeo. Etiam si istis quoque heroicis operationibus & victoriis in cælo speciale gaudium præmii que respondeat, hoc tamen non dicit aureolam, quo neutra victoria est in suo genere difficillima & præstantissima: nam sicut concupiscentia carnis longè major est, quam concupiscentia divitiarum; ita etiam victoria, quæ omnis illa carnis concupiscentia superatur per virginitatem perpetuam, in genere pugna contra appetitum concupiscibilem major & perfectior est, quam victoria, quæ per votum voluntatiæ & perpetuæ paupertatis superatur amor divitiarum. Rursus sicut in genere pugna contra appetitum irascibilem fugientem difficultates occurrentes in prosecutione virtutis, bonum virtutis junctum cum jacturâ vitæ, & tolerantia tormentorum usque ad mortem, est bonum magis arduum quam sit bonum virtutis & conformatio cum divinâ voluntate junctâ cum abnegatione propriæ voluntatis; ita etiam victoria, quæ per martyrium obtinetur contra terrores mortis impediendes à bono virtutis, est major quam victoria propriæ voluntatis per obedientiam: quamvis & ista propter quandam similitudinem cum priori spirituale martyrium appellatur à sanctis.

Quæres Tertiò. Quid requiratur ad obtinendam aureolam Virginitatis? Respond. requiri perpetuam carnis incorruptionem ab omni voluntariâ delectatione venereâ non tantum in actu, sed etiam in proposito. Ita deducitur è D. Augustino Lib. de virginit. c. 13. ita definiente virginitatem, quod sit *in carne corruptibili incorruptionis perpetua meditatio*, h. e. propositum perpetuè se continendi.

Unde sequitur primò. Filiam Jephthe quæ 19. flevit suam virginitatem, & Abelem, qui si supervixisset, habuisset præceptum nubendi, SS. quoque Innocentes Martyres pro Christo occisos non potiri aureolâ virginitatis; siquidem non habuerunt propositum perpetuæ continentia.

Sequitur Secundò. Et si Beatissima Virgo caruerit omni inclinatione fomicis, non tamen carere aureolâ virginitatis: quia quod ipsa pugnam & rebellionem carnis non senserit, evenit ex heroicâ præstantiâ gratiæ & virtutis: Atqui præstantiâ gratiæ & virtutis non tollit præmii, sed auget.

Sequitur Tertiò. Frigidus & eunuchos non desitit aureolâ virginitatis, si habeant voluntatem, etiam si forent potentes, nihilominus servandi virginitatem: tum quia impedimentum per accidens obortum non impedit actum virtutis; tum quia etiam isti possunt tentari à dæmone ad actus venereos.

Sequitur quartò. Quamvis per interruptionem interni propositi servandæ virginitatis non ita perdat aureolâ virginitatis, quin per poenitentiam & renovationem propositi conjunctam cum externâ corporis incorruptione in fine vitæ recuperari possit: ab eo tamen, qui voluntariè corporis corruptionem est passus, recuperari non posse: siquidem essentialis materia, circa quam virginitas versatur, est voluntaria corporis incorruptio, quo sensu Hier. dixit, *Cum DEUS omnia possit, virginem tamen lapsam reparare non posse.*

Sequitur quintò. Involuntariam aut voluntariam corporis corruptionem aureolâ Virginitatis non obesse: Unde D. Lucia ad Tyrannum dixit: *si me invitam jusservis violari, castitas mihi duplicabitur ad coronam.* h. e. per toleratam violentiam novum addetur præmii.

Quæres quartò. Quænam sint requisita ad obtinendam aureolam martyrii?

Respond. primò. Requiritur mors actualiter secuta, vel naturaliter secutura, nisi fuisset divinitus impedita, ut in S. Joanne Evangelista, qui in ferventis olei dolium immisus ab Ecclesiâ ut Martyr colitur, quamvis inde illæsus exierit. Ratio est, quod prærogativa desumitur ex verbis Christi: *Qui perdidit animam suam propter me, inveniet eam.* Sed animæ h. e. vitæ propter Christum perditio significat mortem. Secundò requiritur, ut quis puniatur propter fidem vel aliam virtutem relatam ad fidem: non enim tantum pœna, inquit D. August. *sed causa martyrem facit.* Et deducitur tum ex superiori textu tum ex altero Matt. 10. *Qui constiterit me curam hominibus, constetbor & ego eum coram Patre meo.* Quæ Christi sive verbalis, sive realis & ipso opere exhibita confessio significat aliquam protestationem fidei in Christum, sive explicitam & directam, sive indirectam & implicitam, quando mors sequitur ex motivo virtutis supernaturalis è revelatione divinâ & fidei assensu derivato. Tertiò requiritur in adulto voluntas saltem habitualis moriendi propter fidem, siquidem de viâ ordinariâ nulli adulto confertur gratia secundum proprii arbitrii dispositionem, prout latius deduxi in Tr. de sacr. bapt. Hinc